

PAP-ÆSKEN

NR. 6-9 • 5. ÅRGANG • SEPTEMBER 1951

LÆS I DETTE NUMMER:
Fem gange femogtyve.
TUNIS
Stockholm-turen

PERSONALEBLAD FOR PHILIPS-ASAS-POPE

PAP-æsken præsenterer

nedenfor det nye hold lærlinge:

PHILIPS:

Inge-Lise Christensen

Kurt Andersen

Inger Kristensen

Kjeld Andersen

ASAS:

Erik Abildtrup

Hans Nielsen

Annie Brandt Larsen

Personalekontoret oplyser,

at følgende medarbejdere er blevet udlært i august måned i år:

PHILIPS:

-
- 1. aug. 1951 Grete Rosenvinge.
 - 1. aug. 1951 Jørgen Schmidt.
 - 1. aug. 1951 Henning Christensen.
 - 1. aug. 1951 Erik Frydendall.
 - 1. aug. 1951 Birgith Ega Hansen.
 - 1. aug. 1951 Kirsten Stochholm Jensen.
 - 1. aug. 1951 Annie Andersen.
 - 15. aug. 1951 Kirsten Suneson.

ASAS:

- 1. aug. 1951 Jørgen Kolstrup.
- 1. aug. 1951 Carl B. Nielsen.
- 1. aug. 1951 Tonni Rasmussen.
- 1. aug. 1951 Henning Borg.

Vi spørger om, hvorledes handelsmedhjælpereksamen er forløbet i år for vore

unge og får at vide, at tysk har voldt vanskeligheder, men at der til gengæld er faldet gode karakterer i de øvrige handels- og kontorlag, således at gennemsnitsresultaterne stort set må siges at være tilfredsstillende. Særligt fremhæves Henning Christensens eksamen. Han har opnået udmærkelse.

„Betyder den eksamen så meget, og er resultatet ikke underordnet?“

„Ja og nej. Eksamen er almindeligvis en forudsætning for videregående studier på handelshøjskolen, og resultatet spiller da en rolle for de unge, som skal søge stilling og fremlægge eksamensbevis. Til resultaterne i år kan der kun gratuleres.“

PAP gratulerer hermed.

Til de nye lærlinge:

De har nu indledt Deres løbebane som medarbejder i vore selskaber og vil hurtigt — om ikke allerede sket — blive stillet over for en række problemer, som vil løse sig selv, efterhånden som tiden skrider frem, og De lever Dem ind i vor daglige tilværelse i Den ny Industriegård. De vil lidt efter lidt danne Dem et indtryk af vor virksomheds omfang og opbygning, og De vil ligeledes komme til at forstå sammenhængen mellem og betydningen af ethvert af de arbejder, De vil komme til at udføre.

Måske har de mange kontorer og det talstærke personale her bragt Dem til at spekulere på, om nogen mon lægger mærke til Dem og Deres indsats og på, hvor små eller store Deres chancer er for, at De engang med tiden kan nå frem til en ledende stilling.

Hertil er straks at sige, at ledelsen omhyggeligt følger hver eneste medarbejder. De gør klogt i fra første færd at sætte alt ind på at få så grundig viden som muligt gennem Deres daglige arbejde og købmandsskoleundervisning. De skal gøre Dem klart, at konkurrencen og de vilkår, der bydes hvervenerne i dag, kræver dygtighed og flid af hver enkelt medarbejder fra lærling til direktør, og at Deres succes fremover afhænger af det grundlag, De skaber Dem i de unge år. Vær ikke bange for at vise initiativ, og glem heller ikke den menneskelige side af Deres udvikling. Søg foruden den jaglige uddannelse gode og sunde interesser, der kan understøtte Deres karakterdannelse og præge Deres personlighed. Gengæld den loyalitet, tillid og respekt, vi viser Dem — betingelsen for et godt fællesskab og arbejdsresultat.

Med disse ord ønsker jeg Dem velkommen i vore rækker.

PERSONALE

PHILIPS

Ansættelser:

- 1. maj 1951 Mogens Egelund Jensen, kontorist, lagerkontoret.
- 21. maj 1951 Ann Lis Paulsson, telefonbordet.
- 1. juni 1951 Helge Carstensen, montør, økonomikontoret.
- 1. juni 1951 Helge Schou, privatchauffør.
- 1. juni 1951 Rita Vahlkvist, korrespondent, reklameafd.
- 1. juli 1951 Erik Nielsen, ingeniørass., telekomm.
- 1. aug. 1951 Otto Heerup, repræsentant.
- 1. aug. 1951 Inge-Lise Christensen, lærling, lagerkartoteket.
- 1. aug. 1951 Inger Kristensen, lærling, Hollerith-afd.
- 1. aug. 1951 Kurt Krogh Andersen, lærling, Repax.
- 15. aug. 1951 Kjeld Markmann Andersen, lærling, lagerkartoteket.
- 15. aug. 1951 Hans Boisen, lærling, lagerkartoteket.
- 1. sept. 1951 Hans H. Olsen (genansat), fuldmægtig, administrationen.

ASAS:

- 15. maj 1951 fru Edel Krantz, fakt.afd.
- 1. juni 1951 fru Grete Ravn, neon tegnestue.
- 1. aug. 1951 Th. Schönemann, Odense.
- 1. aug. 1951 Hans Nielsen, kontorlærling, L.B.
- 1. aug. 1951 Erik Abildtrup, kontorlærl., M.B.
- 20. aug. 1951 frk. Birgit Kinze, Haderslev.
- 1. sept. 1951 frk. Aase Corlin, reklameafd.
- 1. sept. 1951 frk. Annie Brandt Larsen.

POPE:

- 16. juli 1951 frk. Annelise Brandt Hansen.

REPAX:

- 1. maj 1951 Bjørn Gram, prøvemester.
- 1. maj 1951 Kaj Ebbe Perlsø, prøvemester.
- 1. maj 1951 Poul E. Hansen, radiomekaniker.
- 1. juni 1951 Jess Victor Laursen, prøvemester.

FINAX:

- 1. sept. 1951 Birthe Jensen.

PHILIPS:

Fratrædelser:

- 30. juni 1951 Hans Gersdorff, lagerkontoret.
- 30. juni 1951 Niels Jørgensen, lærling.
- 4. aug. 1951 Ann Lis Paulsson, telefonbordet.
- 14. aug. 1951 Anna M. Larsen, debitorbogholderiet.

ASAS:

- 31. juli 1951 frk. Inger Storm Hansen, Odense.
- 31. juli 1951 frk. Ebba Rasmussen, belysning.
- 31. aug. 1951 frk. G. Stabenow, Haderslev.

REPAX:

- 25. juni 1951 Gerhard Larsen.

FINAX:

- 31. maj 1951 H. C. Jaster.

PHILIPS:

Omflytninger:

- 1. aug. 1951 Jørgen Schmidt fra PHILIPS Aarhus lager til POPE.
- 1. aug. 1951 John Winkelmann til videreuddannelse i Aarhus lageret.
- 1. aug. 1951 Mogens Sillasen til videreuddannelse i Aalborg lageret.
- 1. aug. 1951 Henning Christensen fra Aalborg lageret til H.B.
- 1. sept. 1951 Grete Rosenvinge fra PHILIPS til POPE.

ASAS:

- 21. juli 1951 frk. Birthe Madsen fra fakt.-afd. til Odense.
- 21. aug. 1951 Jørgen Kolstrup fra H.B. til Odense.
- 3. sept. 1951 Henning Borg fra H.B. til Aalborg.

PHILIPS:

Bryllupper:

- 26. maj 1951 indgik frk. Ruth Gravesen, lagerkartoteket, ægteskab med Ib Ørbæk.
- 15. juni 1951 indgik frk. Sonja Thomsen, debitorbogholderiet, ægteskab med Ch. Nielsen.
- 21. juli 1951 indgik ingeniør Knud Norup, belysningsafd., ægteskab med frk. Birthe Jensen.
- 28. juli 1951 indgik fuldmægtig Knud Kanstrup, reklameafd., ægteskab med frk. Gunhild Jensen.
- 11. aug. 1951 indgik frk. Birte Bruun Hansen, lagerkartoteket, ægteskab med Benny Høst Olsen.

ASAS:

22. juli 1951 indgik frk. Ethel Kappel, M.B., ægteskab med Jes Nielsen.
 23. juli 1951 indgik frk. Rita Hansen, D.B., ægteskab med Per Dreyer.
 18. august 1951 indgik Kurt Braune, D.B., ægteskab med frk. Herdis Lorenzen.
 8. sept. 1951 indgik lagerforv. P. Wismar, Odense, ægteskab med frk. Lilian Peder-
 sen.

MERE LØN!

Hoslagt sender jeg Dem svar til en spørger i Postillon søndag den 20., der ønsker at høre regnestykket om karlen, der havde fri hele året og dog fik løn. Der er kun den forskel, at det her er en kontorist, der er historiens midtpunkt.

Petersen vovede sig forleden ind i direktørens kontor og bad om en lønforhøjelse. — „Arbejder De nu også så meget, at De fortjener mere i løn?“ spurgte direktøren, Jah, det mente Petersen nok, han gjorde. „Ja, lad os engang se rigtigt på det,“ fortsatte direktøren. „I 1 år er der jo 366 dage, ikke?“ — „Jo!“ — „De sover 8 timer hvert døgn altså en trediedel af året, 122 dage, rest 244 dage.“ — „Ja!“ — „De har 8 timer fri hver dag, det er igen 122 dage, rest 122 dage.“ Petersen begyndte at blive betænkelig. — „Om søndagen arbejder De ikke; det er 52 dage, rest 70 dage; og om lørdagen har De fri fra middag, det vil sige 52 halve eller 26 hele fra, rest 44 dage.“ — „Ja, når man regner det sådan ud.“ — „De har endvidere 14 dages ferie, ikke sandt?“ — „Det kan jeg ikke fragå.“ — „Så er der 30 dage til rest, men derfra går de 9 helligedage, der falder på hverdage, resten bliver 21 dage.“ — „Hm — Jah!“ — „De har været sygemeldt i 5 dage, det giver 16 dage til rest. Hver dag har De 1 times middagspause, det bliver i løbet af et år 15 dage. Tilbage er der kun een, og det er Deres fødselsdag, hvor De har fri.“

Under disse sidste replikker listede Petersen stille ud af døren!

10 års jubilar →

Den 1. sept. fejrede manden med millionerne, overingeniør H. V. Hansen sit 10 års jubilæum. Her ses den glade jubilar midt i alle gaverne.

Ekstraordinær

GENERALFORSAMLING

Den ekstraordinære generalforsamling, der som bekendt fandt sted den 23. maj 1951, havde som hovedpunkt strukturændringen indenfor C.D.F. og deraf følgende vedtægtsændring af PAP's love § 4, stk. 1, vedrørende kontingentforhøjelse på dagsordenen.

Kontorchef Christensen fra C.D.F. redegjorde for strukturændringen, hvorefter der fulgte en livlig diskussion om kontingentforhøjelsen og deraf følgende tilhørsforhold til C.D.F.

Bestyrelsens forslag om kontingentforhøjelsen blev forkastet, idet generalforsamlingen ikke kunne godkende formålsparagraffen i det forelagte lovforslag til Foreningen af danske firmafunktionærforeningers sammenslutning, så meget mere som denne sammenslutning endnu ikke var stiftet.

Generalforsamlingen vedtog at anmode bestyrelsen om at arbejde videre med sagen og søge at gøre dens synspunkter gældende.

Næstformanden og hr. C. Lydeking deltog i den stiftende generalforsamling af ovennævnte forening, hvor formålsparagraffen blev ændret, som foreslået af PAP. Afgørelsen om vort eventuelle medlemskab af den nye sammenslutning af firmafunktionærforeninger har bestyrelsen anset for vigtigst at udskyde til vor ordinære generalforsamling, der finder sted i begyndelsen af 1952.

Red.

Fabrikens METALVARE - AFDELING

Ved fabriken indgang fra Strandlodsvej i den lave bygning bag portnerlogen ligger metalvareafdelingen — i daglig tale kaldet M.V.

Kommer man i arbejdstiden, kan man som regel høre det på dunkene fra presser og maskinsakse. Denne rytmiske melodi er så at sige fabriken pulsslag, idet hvert enkelt slag betyder et lille skridt videre mod målet: at føde montageafdelingerne med de nødvendige underdele.

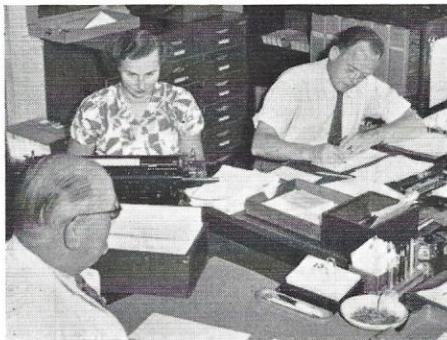

Værkfører H. Rasmussen

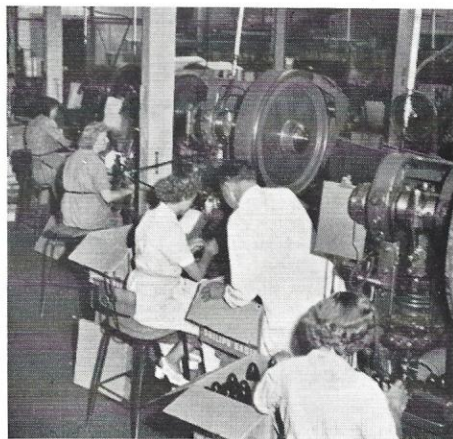
Afdelingen, som blev oprettet i 1940, er først i sommer 1950 blevet etableret her i den tidligere for kommercielt lager anvendte bygning. M.V., som ledes af værkfører H. Rasmussen, er delt i 2 afdelinger — en værktøjs- og en produktionsafdeling.

Værktøjsafdelingen, som ledes af undermester Hansenmeyer, ligger længst ud mod Strandlodsvej, og her opererer en række værktøjsmagere og nogle få lærlinge med shapingsmaskiner, fræsemaskiner, boremaskiner, slibemaskiner og drejebænke og omgås daglig og hjemmevant med mål ned til

$\frac{1}{100}$ mm. Her fremstilles de forskellige stanse- og bukkeværktøjer, som anvendes i metalvareproduktionen, foruden en del håndværktøj og smedearbejde for andre af fabriken afdelinger.

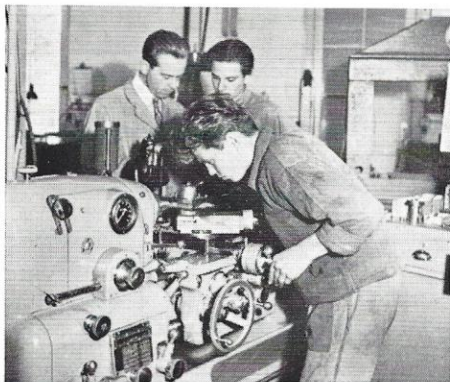

MV's produktions- og planlægningskontor

Et udsnit af ekcenterpresserne

Indskudt mellem værktøjs- og produktionsafdelingen ligger råvarelageret, som er en gren af hovedlageret, der af praktiske grunde er henlagt her. Hertil indgår materialerne i form af plader og stænger og udskrives herfra efter behov til fabrikationen og går direkte til klipning ved de store ma-

Fra værktøjsafdelingen.
Hr. Hansenmeyer inspicerer lærlingene

skinsakse eller for stængernes vedkommen-
de til drejebænke. Her i midten af lokalet
er desuden mellemlager og kontorer hen-
lagt. Mellemlageret, hvor undermester P.
Holm residerer, fører regnskab med alle un-
derdele, fra de tages i arbejde til de for-
lader M.V.

Metalvareafdelingen beskæftiger ca. 60
personer og arbejder til stadighed med ca.
200 løbende ordrer. Dette betyder gennem-
snitlig ca. 50.000 arbejdsoperationer daglig
og kræver naturligvis ret meget kontorar-
bejde og planlægning. Dette passes af over-
assistent A. Jensen med assistance af frk.
Guldborg Andersen. Over deres borde går
en stadig strøm af arbejdskort, ordrer og
materialeekvisitioner.

Den egentlige produktionsafdeling, som
ledes af mester K. Sørensen, er et vidtspæn-
dende felt. Foruden maskinsakse, ekscenter-
presser, bukkemaskiner, gevindskæremaski-
ner og revolverdrejebænke (det har intet
med våbenfremstilling at gøre, selv om hr.
Sørensen stammer fra Våbenarsenalet), fin-
des en galvanisk afdeling, hvor delene bli-
mer cadmieret eller forkobret til brunering.
Et sprøjtælakereri hører ligeledes til pro-
duktionsafdelingen, så M.V. altid er i stand
til at fremstille de forskellige underdele
som en færdig vare til montageafdelingerne.

Inden varerne forlader M.V., bliver de
kontrolleret af afdelingen, og inden de ind-
går på hovedlageret, underkastes de en ny
og betydeligt skarpere kontrol i varekon-
trollen. Dette er nødvendigt for, at alt kan
klappe gnidningsløst, når de mange dele
skal samles ved båndene til de kendte
PHILIPS produkter, som vore kolleger i „går-
den“ med så stort held spreder over det
ganske land.

PERSONALE NYT

Fabriken

Tiltrådte:

- 1. maj 1951 vægter Axel Th. Larsen.
- 1. maj 1951 fru Birgit Sonne-Christensen, indkøb.
- 1. maj 1951 Gunnar Andersen, produktionskontor, telekomm.
- 15. maj 1951 fru Kirsten Larsen, indkøb.
- 1. juni 1951 frk. Inger Petersen, indkøb.
- 1. juni 1951 formand Paul Eli Petersen, telekomm (overflyttet fra ASAS).
- 11. juni 1951 fru Jenny Flagstrøm, telekomm.
- 1. aug. 1951 civilingeniør Max Hansen, telekomm.
- 13. aug. 1951 fru Britta Fenger, indkøb (genansat).
- 15. aug. 1951 undermester Sv. Aa. Andersen, telekomm.
- 27. aug. 1951 frk. Grete Olsen, Vikar i telekommunikations-afd.
- 1. sept. 1951 fuldmægtig Bernhard Henriksen, indkøb.
- 1. sept. 1951 undermester Flemming Caprani, telekomm.
- 1. sept. 1951 Leif Nielsen, lønningsbogh.
- 1. sept. 1951 ingeniør Gunnar Madsen, arbejdsstudieafd.
- 1. sept. 1951 Per Schouenborg udnævnes til funktionær i apparat-laboratoriet.
- 6. sept. 1951 fru Nørgaard Hansen, indkøb.
- 6. sept. 1951 frk. Dina Ravn, indkøb.
- 1. okt. 1951 Villy Christensen, telekomm.

Fratrådte:

- 30. april 1951 vægter Johs. Petersen.
- 30. april 1951 Benny Larsen, bogholderiet.
- 30. april 1951 fru Kirsten Hermann, indkøb.
- 31. maj 1951 fru L. Wolf Mathiesen, indkøb.
- 9. juli 1951 fru Birgit Sonne-Christensen, indkøb.
- 31. juli 1951 fru Birthe Pedersen, indkøb.
- 31. aug. 1951 overassistent J. J. Mali, planning apparater.
- 31. aug. 1951 Kurt Hemmingsen, telekomm.
- 31. aug. 1951 fru B. Vasbo overflyttes fra lønningsbogh. til ASAS.
- 6. sept. 1951 fru Britta Fenger, indkøb.
- 15. sept. 1951 frk. Lilli Nordland Jensen, driftsbogh.
- 30. sept. 1951 fru Maria Wolf Jensen, driftsbogh.

De årlige
helbredsundersøgelser

Nu efter feriens afslutning starter vi for en dels vedkommende igen på den årlige helbredsundersøgelse.

Selvom jeg ofte har haft lejlighed til at diskutere med mange af deltagerne, hvad vi kan vente os af resultater, er der måske alligevel igen grund til at komme lidt ind herpå i PAP-æskan.

Først og fremmest er der de laboratorie-mæssige undersøgelser af blod og urin, som jo giver os oplysninger om en hel del sygdommes tilstedeværelse eller et fingerpeg om, at der er et eller andet, som trænger til yderligere undersøgelse, hvilket i så fald må foregå hos huslægen.

Synsstyrke- og blodtryksundersøgelser behøver ingen nærmere præsentation, ej heller vægtkontrollen.

Dernæst er der den almindelige objektive undersøgelse i forbindelse med den subjektive, som sammenholdt med sygedage og andre forhold giver bedriftslægen en ganske god oversigt over de enkeltes helbredstilstand, og hvad der er af særlig betydning, om der i eller under arbejdet kan være forhold, som kan virke nedsættende på helbredstilstanden.

Men naturligvis kan vi ikke på basis af en undersøgelse, selv om den viser fuldstændigt naturlige forhold, med 100 % sikkerhed sige, at den pågældende ikke bliver syg i nær fremtid, men der er en vis sandsynlighed for, at når alle undersøgelser og forhold synes naturlige, så er vedkommende rask. Kan vi gøre denne undersøgelse mere omfattende? — Ja, det kan vi sagtens, men kan vi derved yde en større garanti eller sagt på en anden måde, kan vi opnå en større tryghed?

Det kan vi ikke — så ville man naturligvis gøre det — som standardundersøgelse må en undersøgelse af den udstrækning, som vi bruger i forbindelse med årlig tuberkuloseundersøgelse, siges at være hensigtsmæssig. Livsforsikringsselskaberne kræver da heller ikke engang så omfattende en undersøgelse til grundlag for præmiebetalingens størrelse.

Hvis der ved den årlige helbredsundersøgelse og den dertil knyttede samtale fremkommer spørgsmål eller forhold, der trænger til mere speciel undersøgelse, så må disse specielle undersøgelser foretages, men af huslægen, der jo også skal instituere den eventuelle behandling. *Nørskov Andersen.*

Vil De være PENNEVEN med en hollænder?

I Holland er der for nylig startet en international PHILIPS korrespondanceklub. I første omgang søger klubben kontakt med PHILIPS folk rundt om i Europa, som ønsker at skrive sammen med hollandske PHILIPS folk. Senere er der mulighed for, at arrangementet også kommer til at omfatte lande uden for Europa.

Hvis De er interesseret, beder vi Dem skrive Deres navn, adresse, alder og køn på et stykke papir samt opgive eventuelle ønsker med hensyn til alder og køn samt hobbies hos den, De ønsker at korrespondere med.

Dette stykke papir kan De aflevere til frk. R. Vahlkvist i PHILIPS reklameafdeling. Hun vil så henvende sig til klubben i Holland og søge at etablere den ønskede kontakt.

Husk, at korrespondancen skal foregå på et af hovedsprogene: Engelsk, tysk eller evt. fransk.

Held og lykke!

Det har været os en stor glæde at modtage Deres smukke blomsterhilsen ved vort 25-års jubilæum, og vi sender Dem hermed vor hjerteligste tak for Deres opmærksomhed.

*Med hilsen
POPE A/S.
B. Westerhuis.*

Jeg beder alle modtage min bedste tak for den venlighed, der blev vist mig på min jubilæumsdag.

Ole Lützen.

For den meget smukke blomsterdekoration, som foreningen glædede os med på vor sølvbryllupsdag, sender vi hermed vor hjerteligste tak.

Valborg og Erik Forsberg.

London-Life

Når man kommer ind til PHILIPS i London, bliver man godt modtaget. Ganske hyggeligt og uformelt — for sådan er PHILIPS-folkene og Englænderne i det hele taget, især når man har dem for sig selv, indenfor deres egne vægge.

Problemer, ikke for en selv, for som Dansker ta'r man det let, men for Englænderne, kan imidlertid opstå, hvis man skal vise sig offentligt, d.v.s. blandt mange Englændere, der ikke kender hinanden.

Problemerne kan f. eks. være af denne slags: Den flinke reklameafdeling derovre mente, at den måtte mere mig lidt, nu jeg var der. Men hvor skulle de tage mig hen? Sagen var den, at jeg var i komposé — altså pæn blå jakke og grå bukser. Den slags kontinentalt tøj kan man skam ikke „gå ud“ i. Efter lange hviskende diskussioner Englænderne imellem, fandt den engelske reklamechefs søde sekretær ud af, at man kunne tage mig ud i East-End på en gammel „pub“ derude. Hvad jeg slet ikke var ked af, for det var en morsom pub med udstoppede krokodiller, hjerneskalder og mange andre besynderlige ting ophængt under loftet, og med et særdeles muntert og broget folkeliv. Forøvrigt står man op i sådan en pub — og til alt andet i England.

Deltagelse i reklamekongressen derovre betød også deltagelse i en mængde celebre men anstrengende cocktail- og gardenparties, og også her stod man op ustandseligt, med et glas i den ene hånd. Tilsidst følte man den dybeste medlidenhed med eenarmede personer.

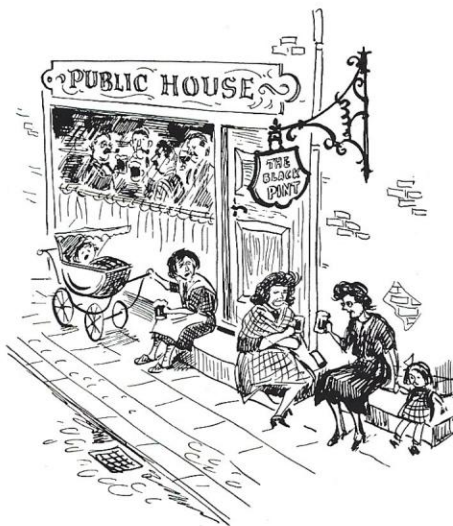
Med hensyn til pubs — og restaurationer i det hele taget i England —, så er det langt fra alle steder, damer kan komme ind. Man synes, dette er fuldstændig i sin orden, og den kvindelige del af befolkningen ordner sig så på den måde, at den tager plads på den — omhyggeligt maledt — trappe-

sten uden for pub'en med et ølglas i den ene hånd og med et eller flere børn i den anden.

Englænderne fatter overhovedet ikke ens forbavelse overfor den slags ting. Sådan er det nu engang, og hvis man på kontinentet har andre skikke, så må det være os, der er noget i vejen med.

Denne indstilling gælder også de engelske vandrør. De ligger altid uden på husene og gør derved den victorianske stil — som husene iøvrigt stadig bygges i — endnu mere utiltrækkende. Jo, forklarede min vært mig, når alle vandrør ligger uden på husene, så er det jo lettere at komme til dem, når de skal tøs op om vinteren!

Min London-vært var iøvrigt en så typisk Englænder, man kunne ønske sig. Han boe-

de i rækkehus, havde en kat og en meget flot og velpasset rose i forhaven, spiste fish and chips — en blanding af stegs fisk og stegte kartofler, talte med sagkundskab om vejret og kørte hver dag ind med undergrundsbanen til City — iført paraply, ensfarvet gråt tøj og sorte sko. Han ville ikke finde på at cykle til sit arbejde, for engelske cyklister kører med racerstyr og er altid medlemmer af en cykleklub. Hans arbejdstid i London var den typiske: 10 til 6. Desuagtet denne sene arbejdstid ophører alle pæne borgeres natteliv efter middagen ved 9—10-tiden om aftenen. Fritiden og privatlivet afvikles derfor i morgentimerne og så lørdag eftermiddag. Hvad Englænderne beskæftiger sig med om søndagen, fandt jeg ikke ud af. Tilsyneladende sker der intet.

Tro ikke, at jeg ikke synes om Englænderne. De er særdeles flinke og gæstfri mennesker. Brave og hjælpsomme fyre allesammen. Men der er mange ting ved dem, der virker pudsigt, første gang man kommer ind på livet af dem. De føler, at de bør

gøre noget for udlændinge, der kommer over for at se til dem og lære noget af dem (vi var på reklamekongressen 120 unge reklamefolk fra nogle og tredive forskellige nationer, og der var ingen ende på al den stads, de gjorde ud af os. Det var high-life, så det forslog, men det var morsomt). Til tider kan de virkelig begejstres over udlændinges intelligente spørgsmål og selv vise

interesse for udlandet ved at spørge, om husene i Danmark også er bygget af mursten, eller udtale Deres lykønskning til, at det lykkedes os at holde os neutrale under krigen.

Den største begejstring, jeg så Englændere udfolde, var dog, da en Britte ved navn Turpin vandt et verdensmesterskab i boksning. Midt under en stilfuld dinner (standard-menu: Tomatsuppe, kylling, is, kaffe, isafkølet rødvin til det hele) blev resultatet meddelt i højtaleren. De opførte sig fuldstændig, som om de alle havde vundet 50.000 kroner i tipping. Og anså os for ganske umulige, da de fandt ud af, at vi så godt som intet vidste om engelsk boksning. Jeg blev fuldstændigt kasseret, da en ældre gentleman blev klar over, at jeg heller intet vidste om *dansk* boksning.

Derimod var de fleste meget imponerede, når jeg fortalte, at jeg var hos PHILIPS. Senere fandt jeg ud af, at det var, fordi de næsten alle troede, at Century House, London W. 1, var PHILIPS internationale hovedsæde. Et så stort og velkendt firma kunne umuligt være udenlandsk! *Knud Kanstrup*

Også Leif Elkjær fra PHILIPS belysningsafdeling besøgte i sommer England, hvor han frekventerede „The Danish Merchant School in London“ og han fortæller her på sin specielle facon om undervisningen.

Jeg ankom til London den 1. april og blev sammen med 39 andre elever afhentet på Liverpool Street Station af købmandsskolens leder, Mr. Winder, samt skolens anden lærer, Mr. Meyers. Efter et voldsomt slagsmål med stationens dragere (som det næsten var umuligt at få vristet sine kufferter fra) blev vi losset op i to store busser og kørt tværs igennem London til en forstad ved navn Ealing. Her blev vi så kørt rundt til de respektive steder, hvor vi skulle bo. Da vi ankom til 38 Harrow View Road, blev jeg sat af med besked om at møde på skolen næste morgen kl. 9,30. (Hvor skolen lå, kunne jeg få at vide af mine værtsfolk). Jeg kom vel indenfor og blev præsenteret for familien, som bestod af et ældre ægtepar med to sønner, som begge var soldater. Jeg blev vist ovenpå til mit logi for de næste tre måneder. Inventaret bestod af en seng, et skab, en kurvestol og et bord, samt

Sct. Pauls Cathedral

et spejl. Ikke en plante, ikke et billede på væggen, intet nips eller pynt af nogen art. Jeg var lige ved at vende om med det samme, men senere hen fandt jeg ud af, at det var et engelsk standardværelse, og at jeg boede eksklusivt i forhold til mange af de andre elever. Opvarmningen af værelset foregik ved hjælp af en lille gasstråleovn. Inden jeg gik i seng om aftenen, åbnede jeg vinduet, som jeg plejede at gøre herhjemme. Kl. 2 vågnede jeg ved, at jeg hundefrøs, kl. 3 stod jeg op og tog yderligere en pyjamas på, og kl. 4 fandt jeg mig selv siddende på gulvet foran min lille gasovn, rystende af kulde. Senere hen fik jeg to varmedunke, det hjalp. Varmedunke er iøvrigt lige så almindelig i England, på grund af det fugtige klima, som dyner er hos os. Jeg erindrer en vittighed, jeg så derovre, angående en mand, der står ved siden af den ægteskabelige dobbeltseng, iførende sig et par lange gummistøvler, hvorpå konen udbryder: Du har da ikke tænkt dig at tage de tingester på i seng, hvortil manden svarer: „Jo, for pokker, min varmedunk er læk i den ene side“. — Næste morgen blev jeg fulgt til skole af den ene af sønnerne. Skolen var beliggende i en hyggelig gammel villa. Vi startede med et stykke diktat, for at lærerne kunne se hvor meget engelsk, vi kunne, derefter blev vi opdelt i to klasser, House of Commons og House of Lords, som de så smukt blev kaldt. Vi fik så lidt detaljer angående det daglige arbejde. Skoletid fra 9—13,15. Fag: Engelsk grammatik, udtale, handelskorrespondance, litteratur, geografi m. m. Af hjemmearbejde skulle vi aflevere en fristil om ugen, 4 handelsbreve, en del sætninger, hvor vi skulle anvende bestemte engelske udtryk o. l. Desuden skulle vi læse forskellige ting, såsom English Idioms, grammatik, Times Weekly, foruden en del kommercielt stof. Onsdag og lørdag var vi som regel altid på excursions

til fabriker, museer, kunstsamlinger m. m. samt på forskellige busture til bl. a. Oxford, Southampton, Birmingham. Tirsdag aften var der diskussion eller foredrag på skolen, og hver tirsdag og fredag skulle en af os efter tur holde et foredrag for den øvrige del af klassen. Således fortsatte vi indtil slutningen af juni, hvor eksamen blev afholdt. Først havde vi skriftlig eksamen, hvor vi på tre timer skulle skrive en diktat, en fristil, et forretningsbrev, en del sætninger, hvori skulle indgå en del opgivne ord og stående vendinger, samt yderligere gøre rede for forskellige engelske handelsudtryk, og endelig forklare meningen af en del Idioms. Den næste dag havde vi så mundtlig eksamen, hvor vi fik stillet spørgsmål fra det gennemgåede stof, og lørdag den sidste skoledag, fik vi udleveret eksamensbeviser.

Nedenfor følger mit indlæg i en af tirsdagsdiskussionerne, hvor emnet var: Det uheldige i, at kvinder optager stillinger, der tidligere var reserverede for mænd. Deltagere i diskussionen, som selvfølgelig foregik på engelsk, var fire kvindelige og fire mandlige elever. (Under uarbejdelsen af mit indlæg tænkte jeg selvfølgelig ikke på de her i koncernen værende kvinder, der jo danner den undtagelse, der bekræfter regelen.)

Ærede tilhørere, kvinder.

Jeg vil nu fortælle en smule om intet, nemlig kvinderne og deres ligeberettigelse. Dette er et emne, som overhovedet ikke kan diskuteres, fordi kvindernes plads er og al-

Artiklens forfatter

tid har været i køkkenet. Men da det ikke desto mindre, imod al sund fornuft, i visse tilfælde er blevet tolereret, at kvinderne er undsluppet køkkenet og nu dukket op på kontorer, fabrikker o. l., ønsker jeg at fremkomme med nogle synspunkter, som tydeligt beviser det uheldige i dette.

Først og fremmest, kvinderne er forvirrede og uansvarlige individer. — Jeg vil ikke sige, at vi mennesker kunne eksistere uden kvinder, thi dette ved jeg er umuligt, af den simple grund, at vi har en tåbelig ting, kaldet forplantning; men når den dag kommer, den dag, som bl. a. er beskrevet i den berømte forfatter Aldous Huxley's bog, *Fagre Ny Verden*, hvor det er muligt at fabricere børn i flasker, er jeg sikker på, at vi vil få en meget mere fredfyldt verden. Selvfølgelig er kvinderne ikke helt nytteløse, idet nogle af dem er i stand til at stoppe strømper og foretage andre små huslige sysler, hvis de blot har lejlighed til at sludre. Jeg er sikker på, at alle er enige med mig i, at kvinder ikke kan leve uden at sludre; hvilket er en af hovedårsagerne til, at de ikke er egnede til egentligt arbejde, på et kontor eller lignende, idet de taler en masse uden egentlig at sige noget.

Som jeg tidligere har omtalt, er kvinder altid meget forvirrede, jeg antager, årsagen er den, at det eneste, de tænker på, er, hvorledes de skal fange en mand, og når dette er lykkedes for dem, hvorledes de skal få slæbt ham til alteret. Når alt dette er hændt for en mand, kan han lige så godt med det samme trække grønsværen op over hovedet, for hans liv har ingen værdi mere. Fra dette ulyksalige øjeblik har han ingen frihed, og intet egentligt hjem mere. Hver dag, når han kommer træt hjem, er huset fyldt med grinende og gnadrende kvinder, og hvis han ønsker noget at spise, ja så må han selv rode noget sammen, og hvis han prøver på at hvile sig et øjeblik, vil „the dear little darling“ med det samme bede ham om at vaske op, hvilket han for det meste også gør for husfredens skyld. I korte træk, hver gang han forsøger at hvile sig efter dagens hårde arbejde, har hun et job til ham.

Hvis stakkelen har haft en vogn, før han blev gift, ja så har han virkelig *haft* den, for nu har hun eksproprieret den og prøver på at nedsætte færdssikkerheden. Jeg ved ikke, om De nogen sinde har set en kvinde forsøge at køre en vogn, hvis De har, er jeg sikker på, at De er enige med mig i, at det skulle forbydes ved lov. Jeg erindrer et referat fra et retsmøde, hvor en buschauffør var anklaget for at være kørt ind i en forankørende bil med en kvinde ved rattet. Buschaufføren sagde, at det var et hændeligt uheld, og da dommeren spurgte ham, hvorledes det kunne være et hændeligt uheld, svarede han: „Jo, ser De, hr. dommer, damen rakte vingen ud til venstre, og hun drejede virkelig også til venstre.“

Dette var hovedsagelig om hjemmet for at vise, at selv her, hvor kvindens rette plads anses at være, kan det være slemt nok at have sådan et eksemplar af den menneskelige race. — Lad os imidlertid rette blikket mod fabrikerne og kontorerne, hvor kvinderne nutildags med en nådeløs grusomhed prøver på at udkonkurrere deres egentlige herrer. At det overhovedet kan lade sig gøre for kvinderne at få fodfæste inden for erhvervslivet, skyldes utvivlsomt den kendsgerning, at de er villige til at arbejde for en løn så lille, at en mand med blot den mindste smule selvrespekt ikke ville acceptere samme. Bortset fra overhovedet ikke at være til nogen nytte for den omtalte lave løn, viser de en forbløffende evne og villighed til at aflede deres mandlige kollegers opmærksomhed fra deres arbejde, og før eller senere få lokket dem på glatis. Efter at dette er lykkedes for dem, har de i mange tilfælde yderligere den frækhed at bede chefen om den stakkels fyrs job, hvis han skulle være blevet smidt ud. Selvfølgelig vil dette ikke kunne ske, hvis chefen har beskæftiget kvinder før, da det ikke er ukendt, at kvinderne inderst indt blot betragter arbejdspladsen som en jagtmark, og udelukkende anser selve arbejdet for værende et onde, de er nødsaget til at affinde sig med for at skaffe sig en ægtefælle.

Dette viser, og jeg er sikker på, at De, mine kære damer, er enig med mig, at dybest i Deres hjerter ønsker De inderligt at få Deres eget hjem, og ville det derfor ikke være den rene galskab at tage brødet ud af munden på måske netop den mand, der senere hen skal være Deres forsørger.

Måske har jeg anvendt et noget voldsomt sprog for at bevise, at De er vanvittige, hvis De vil forsøge at forsvare Deres ret til at optage stillinger, der tidligere var reserveret for mænd, og jeg vil derfor venligst sige til Dem „DON'T GO AWAY MAD,

JUST GO AWAY“.

Fortvivl ikke

fordi Deres chef irrettesætter Dem. Det betyder blot, at han endnu ikke helt har opgivet Dem.

SOMMERFESTEN 1951

Her er nogle billeder fra skovturen lørdag den 1. september

Ingénieur O. Meyer, ASAS, deltog med stor iver i elastikkonkurrencen.

Rita Vahlkvist fra PHILIPS blev med truthorn og ringeklokke nr. 2 i dagens konkurrencer.

Inga Jørgensen, ASAS, var lige ved at placere sig som nr. 1, men så gik gassen af ballonen.

A. Walther, PHILIPS, blev stærkt hyldet for sin strålende sang om hjemmeværnet.

Et af de festligt dækkede borde på Herlev kro.

I festen deltog prokurist W. Stöcklin fra Landis & Gyr i Schweiz og ingeniør Dekker fra Eindhoven.

Fem gange femogtyve

Den 1. juli fyldte POPE 25 år,
og samtidig fejrede fire funktionærer deres 25-års jubilæum

Den røde løber var i ordenes bogstavelige forstand lagt ud, da POPE mandag den 2. juli fejrede 25-årsdagen for sin start. Direktør B. Westerhuis indledte dagen med at byde de fire 25-års jubilærer, repræsentant *N. M. Andersen*, Aarhus, repræsentant *Ephraim Jensen*, Odense, repræsentant, ingeniør *Axel Jørgensen*, København, og lagerchef *H. Ravnkilde*, København, velkommen.

Samtidig rettede direktør Westerhuis en særlig velkomst til fru *N. M. Andersen*, fru *Axel Jørgensen*, fru *H. Ravnkilde*, direktør *S. Joor* fra POPE i Holland, og til POPE's bestyrelse samt POPE's pensionist, forhenværende repræsentant *A. V. Andersen*.

Da direktør Westerhuis efter nogle hjertervarme ord til de fire jubilærer — i forbindelse med overrækkelsen af pensionspoli- cerne — meddelte, at der i dagens anledning ville blive udbetalt gratialer, steg feststemningen hos det forventningsfulde og festklædte personale til uanede højder og udløstes i et spontant nifoldigt leve for firmaet.

Nu overrakte ingeniør *V. Borella* personalets gave, en flisedekoration i hollandske kakler, som var indmuret i væggen i receptionen.

Direktør *S. Joor* fra Haag skænkede POPE en af de „gamle hollandske mestré“ og hver af jubilæarerne et smukt sølvskrin.

Derefter takkede *A. Thorsing* på personalets vegne jubilæarerne for godt samarbejde, og efter endnu nogle taktfaste hurraråb for POPE og jubilæarerne, serveredes der vin og kager.

Mellem kl. 10—12 var der reception for POPE's kunder og venner, men allerede længe før 10 havde de første gratulanter meldt sig, og hele formiddagen summede direktør Westerhuis' og alle omliggende kontorer af besøgende. Lige fra morgenstunden strømmede det ind med gaver og telegrammer, og de mange blomsterdekorationer, kurve og buketter omdannede snart alle kontorer og gange til oaser af vellugt.

Kl. 13 var den officielle del af festen forbi, og man kørte til Bellevue Strandho-

tel, hvor et veldækket bord ventede. Her blev holdt en række animerede taler af blandt andet direktør *B. Westerhuis*, Mr. *S. Joor*, formanden for POPE's bestyrelse, grosserer *Ludvig Phillipsen*, repræsentant *E. Bengtsson*, Aalborg, formanden for PAP, *H. Kristiansen*, og formanden for fabrikkens personaleforening, *Holger Hansen*. Jubilæarerne fik overrakt gaver fra personalet, blomster fra personaleforeningerne, og jubilæarerne fruer fik buketter. Repræsentant *N. M. Andersen* takkede i varme ord på jubilæarerne vegne firmaet og personalet, og repræsentant *P. Dartell* talte inspireret for damerne. Stemningen var høj, og viddet — i form af dels elskværdige, dels drilagtige sange og særudgaver af POPE OG VI — fejrede store triumfer.

Der blev danset og leet, rørelse skiftede med muntherhed, og det blev sent på dagen, inden de sidste hurraråb for POPE og de fire jubilæarer døde hen. *bj.*

Direktør B. Westerhuis byder velkommen.

V. Borella overrækker personalets gave.

A. Thorsing takkede på personalets vegne jubilarene for godt samarbejde og udbringer her et leve for dem.

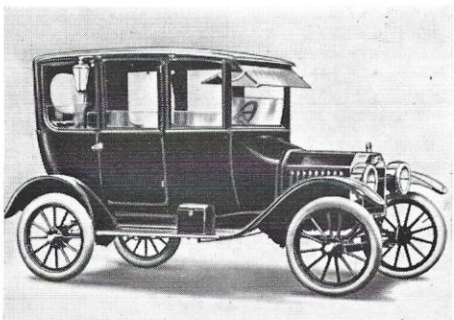
Direktør Joor overrækker gaven fra POPE i Holland.

Koncerndirektionen mødte op for at gratulere.

Direktør Joor overrækker hver af jubilarene et smukt sølvskrin.

I dagens anledning blev der udsendt et fikst jubilæumsnummer af kundebladet POPE OG VI, hvorfra vi har hentet dette morsomme billede af POPEs første bil — en såkaldt høj hat — der, da POPE startede, blev brugt af repræsentant A. V. Andersen til kundebesøg.

25-års jubilaren, repræsentant N. M. Andersen,
Århus, med frue.

25-års jubilaren, repræsentant Ephraim Jensen.
Odense.

25-års jubilaren, repræsentant, ingeniør
Axel Jørgensen, København, med frue.

25-års jubilaren, lagerchef H. Ravnkilde,
København, med frue.

DE FIRE 25-ÅRS JUBILARER TAKKER

*Hermed takker vi alle, som bidrog til at gøre vor fælles jubilæumsdag
til et smukt og uforglemmeligt minde.*

N. M. ANDERSEN
Pope, Århus

EPHRAIM JENSEN
Pope, Odense

AXEL JØRGENSEN
Pope, København

H. RAVNKILDE
Pope, København

Direktør B. Westerhuis' kontor summede af besøgende.

Fra venstre: den hollandske handelsråd i Danmark, C. J. F. Wyers, den hollandske minister i Danmark G. P. Luden i samtale med direktør B. Westerhuis og direktør S. Joor.

Under festen på Bellevue Strandhotel fik jubilarenes fruer overrakt buketter.

Formanden for PAP, H. Kristiansen taler.

To søde smil og en morsom blomsterdekoration.

Der blev danset og leet . . .

TUNIS

An illustration in orange ink showing a cityscape with domes and minarets. In the foreground, several figures are depicted: a man in a long robe walking, a woman carrying a basket on her head, and two people sitting on the ground, possibly engaged in a craft or trade. The word 'TUNIS' is written in large, stylized, dotted letters on the left.

Du er skrupskør! — Det var nogle kameraters kommentarer, da jeg fortalte dem, at jeg agtede at begive mig til Tunis i sommerferien sammen med en ven.

Men hvorfor egentlig? Fra Marseilles og Sicilien er der kun henholdsvis 31 og 16 timers sejlads, og efter rejsebeskrivelser at dømme skulle Tunis være et ideelt sted, når man vil lære araberne nærmere at kende. Vi fik ganske vist tudet ørerne fulde med historier om europæere, der var forsvundet i araberkvartererne, og som først længe efter blev fundet med en kniv i ryggen, — men eventyrlysten var for stor, og den 16. maj rejste vi med Nordekspressen til Paris.

Vi var 6 i kupéen, og efter en heftig diskussion om forskellige inden- og udenrigspolitiske problemer, gik vi til ro. 2 på hvert sæde og 2 på gulvet. Hvor er sådan et sæde smalt. Jeg lå yderst, og i relation til aftenens diskussion lærte jeg i løbet af natten en del nyt om begrebet ekspansion, medens min ven næste morgen bedyrede, at han levende kunne sætte sig ind i de indeklemt husmænds kår!

Det var hundekoldt i Paris, og da vi begge havde været der før, tog vi kort efter videre mod Marseilles. Frankrig skal jeg undlade at beskrive nærmere — det var jo Tunis, der var emnet.

Turen over Middelhavet gik glat. Mange blev ganske vist søsyge, før skibet var kommet ud af havnen, men min ven havde et par kilo søsygetabletter med, og vi havde det fint.

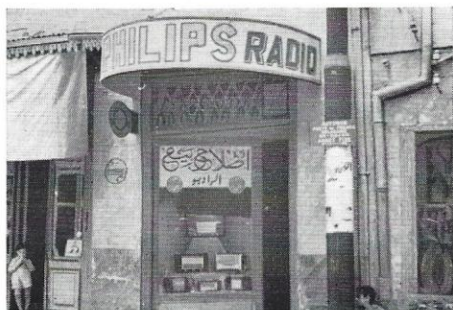
Det første indtryk af befolkningen fik vi, da skibet gled ind til kajen. På molen vrimlede det med sortsmudskede fyre, der på gebrokkent engelsk skreg, at deres hotel var det bedste, at det var fabelagtigt billigt at blive kørt i hestevogn ind til byen, og at man absolut måtte have pudset sine sko. Vi slap gennem skærsilden og begyndte at søge efter et hotel. Det var sværere, end vi havde regnet med. De fleste taler kun arabisk, og hvad hedder hotel på arabisk? Det viste sig iøvrigt, at der var kongres i byen, og samtlige europæiske hoteller var optaget.

Gode råd var dyre, men heldigvis traf vi Ben Slim Mohamed, en ung araber, der kunne tale engelsk, og som så meget tilfældelig ud. Han tilbød at skaffe os husly i et arabisk hotel, og vi accepterede.

I gåsegang bevægede vi os ind i den arabiske bydel. De ganske smalle gader var fyldt med handlende, der ivrigt demonstrerede deres varers fortræffelig, med tigere og krøblinge, og alle så de ud, som om de kun ventede på en lejlighed til at plante en dolk i ryggen på en. Jeg gik bagest, og jeg vendte mig adskillige gange på den tur!

Nå, senere lærte vi, at araberne faktisk er meget fredsomme, og at folk, der overfaldes, normalt selv har provokeret det ved at krænke deres religion eller skikke. — Men skurkerollen i næste danske film kunne de alle bruges til — uden forklædning!

Hotel *Abdelkefi* var spartansk udstyret, men der var i hvert fald rent. Huset var, som det normalt er tilfældet i Tunis, bygget rundt om en åben gårdsplads, hvorfra døre førte ind til de forskellige værelser. Til fælles brug var der endvidere et „bryggers“, hvor man kunne vaske sig, lave mad, og hvor toiletterne iøvrigt var anbragt. De sidste var unægtelig primitive. Udstyret indskrænkede sig til et hul i gulvet og en kaffel vand (spørg mig ikke om, hvad den skal bruges til). Papir eksisterer aldrig.

En PHILIPS forhandler i Tunis by

Om aftenen gik vi en tur med Ben, og på en restaurant prøvede vi den arabiske nationalret Couscous, en sammenblanding af ristede korn, bønner, kødstumper og kartofler + forskelligt ubestemmeligt. Vin drikker araberne ikke, Koranen forbyder det. I stedet drikkes vand, limonade eller Coca-Cola. Senere prøvede vi den arabiske the. Den er stærk, idet den koges tre gange, sidste gang sammen med pebermynteblade.

Omgivet af vandpiberygende arabere og til tonerne af noget, der sagdes at være en kærlighedssang, fik vi en længere sludder med Ben, som tilbød gratis at være guide for os. Grunden til denne tjenstvillighed var den, at han havde sat sig for at fortælle så mange turister som muligt om forholdene i landet. Det viste sig senere, at han var med i den tunesiske modstandsbevægelse mod franskmændene.

Da vi senere nåede hotellet igen, fandt vi et par arabere knælende på et par halvmåtter fordybet i bøn til Allah. Fem gange om dagen må araberne bede med ansigtet vendt mod den hellige by Mekka, og forinden må han hver gang vaske hænder, fødder og ansigt. For at kunne tørre sig, går araberne i det indre af landet ofte rundt med et frottéhåndklæde om halsen!

De næste par dage benyttede vi til ved Ben's hjælp at lære araberne nærmere at kende — og der var unægtelig nok at tage fat på. Alt var fuldkommen fremmedartet for en europæer.

Sundhedstilstanden er lav. Knogletuberkulosen flourer, og deforme mennesker vrimler i gaderne. Vi så bl. a. en mand, hvis ene fod var drejet 180°. Hygiejnen er dårlig, og hospitalsvæsenet tilsyneladende dårligt organiseret. Tiggerer er der mange af. De har sluttet sig sammen i en fagforening (!) og tjener efter sigende godt, idet Koranen påbyder at give almisser. Om man får arbejdsløshedsunderstøttelse, skal jeg lade være usagt.

Levestandarden er — set med en danskers øjne — ringe, og der er stor utilfredshed med franskmændenes måde at lede landet på. De påstås at „udsuge“ landet og at favorisere europæere, når folk i overordnede stillinger skal antages. Omvendt hævder franskmændene, at de må pumpe penge i staten, for at nøden ikke skal blive for stor. Man betyder, at araberne er luddovne og „technical unable“, og at de aldrig ville kunne styre landet alene. Araberne mener selvfølgelig, at de sagtens kan klare det hele, og man forbereder et oprør i løbet af et par år. Våbnene skulle komme fra Libyen, der til den tid har fået sin selvstæn-

dighed. Nationalismen blomstrer, — og kommunisterne benytter naturligvis også her lejligheden til at puste til ilden. Lønge varer det sikkert ikke, før man hører om nye uroligheder fra Tunis.

Det er ikke let at være en giftelysten araber. Kvinderne er tilhyllet, så kun øjnene er fri — men dem flirter man til gengæld gevaldigt med. Efter Koranen må en kvinde end ikke vise sit ansigt for en mand før ægteskabet er indgået, så bryllupsdagen er unægtelig spændende for en araber!

Dagligliv i Kairouan

Ved et tilfælde fik jeg imidlertid lejlighed til at se et kvindeåsyn dernede, da hun i et tog var ved at omorganisere sine gevandter. Læber, kinder og øjenbryn var kraftigt malet — hun havde øjensynligt studeret sine franske medsøstres make-up godt. Da hun senere skulle have en slurk vand, måtte gemalen stille sig op foran hende, for at mine „begærlige“ øjne ikke skulle sluge for mange af hendes „yndigheder“.

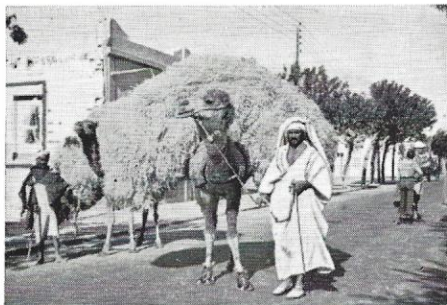
Den tunesiske kvindes plads er i hjemmet. Kun i forbindelse med de daglige indkøb kommer hun ud. På restaurant, i biograf eller teater må hun ikke komme, og hendes dag er optaget med at passe huset og børnene. Dem er der til gengæld nok af. Hun er fuldstændig undergivet sin mand, kalder ham „herre“, og galanteri fra hans side er et ukendt begreb. Hun gifter sig allerede i 15—16-års alderen, når den af familien udpegede kæreste har sammensparet 100—500.000 fr. (2—10.000 kr.). Pengene overlades pigens forældre, som egenhændigt køber udstyr. Som 30-årig er hun „afblomstret“.

At handle i Tunis er et kapitel for sig. Man forhører om prisen, byder ca. 1/4, og med rivende tungefærdighed jamrer sælgeren over ens ublu tilbud, om den sultende familie etc., — hvorefter han giver et klækkeligt afslag. Man sjakrer videre, underti-

den over en kop mokka, og når man til slut bliver enige om en pris, kan man være overbevist om, at man alligevel er snydt på det frygteligste! — Men festligt er det.

Vi spiste naturligvis udelukkende arabisk mad. Foruden Couscous prøvede vi forskellige spaghettiretter, og en dag fik vi serveret et stegt færehoved med hjerne, tænder o.s.v. Det var skrap kost.

Efter at byen var beset, besøgte vi bl. a. Karthago og Kairouan, Tunis' hellige by, hvor vi var inde i en moske, — den eneste, der var åben for ikke-troende. I lyset fra kulørte olielamper knælede en del arabere på halmmåtter og fremmulede bønner i en uendelighed.

Lastkameler i nærheden af Kairouan

Aftenen i Kairouan tilbragte vi en knejpe, hvor et par fyre frembragte underlige lyde på et sækkepibeligende instrument og en tromme. I takt hertil dansede en araber med sære kropvridninger. Dansen blev vildere og vildere. Fyren arbejdede sig op i ekstase, og tilskuerne råbte og skreg af begejstring. Clou'et var, da han med en karaffel vand på hovedet, stadig dansende i takt, tog et lommeterklæde op fra gulvet med munden — uden at spille den dråbe!

Nå, vi ville naturligvis ikke stå tilbage, og bagefter dansede jeg en garanteret ny mavedans for den måbende forsamling. Der blev serveret the, og iøvrigt røg man Haschisch. Fik man blot 3—4 drag af det, følte man sig efter sigende som hersker over Tunis, Allah's profet — eller i hvad retning man nu havde ambitioner.

Senere tog vi med tog og taxa (det sidste er ikke dyrere end det første, men det er klogt at aftale prisen i forvejen) til oasen Gabes. Undervejs skiftede landskabet fuldstændig karakter. Olivenplantagerne forsvandt, vegetationen blev mere og mere sparsom, og til slut var der kun ørken. Stor var kontrasten, da vi nåede oasen med dens

Æselryttere nær Gabes ørkenen

enestående frugtbarhed. Området var ca. 30 km², og ved at opstemme vandet fra en flod kunne man nogle gange om dagen oversvømme hele arealet. Her voksede dadelpalmer, appelsin- og figentræer, tobak, majs og en masse planter, som man ikke kendte. Arbejderne levede i blikskure eller i lerklynede hytter og var øjensynligt yderst fattige. Her i syden er kvinderne fra isse til anklær hyllet i et sort lagen — vi svedte ved tanken om i højsommeren at gå klædt sådan.

På vejen tilbage til Tunis by kom vi med en franskmænd i hans bil, og i hver flække måtte han have en drink. Tempoet steg proportionalt med antallet af genstande, så det blev en spændende tur. Undervejs passerede vi en kamelkaravane. Dyrene bar tunge kasser. Hvad kunne de indeholde? Fantasien sattes i bevægelse. Arabiske bedetæpper? Vellugtende salver? Nej. På kasserne var malet: Forsigtig. Coca-Cola. Civilisationens „velsignelser“ har også nået Sydtunis.

Efter en uges ophold i Tunis måtte vi videre til Italien. Palermo, Syrakus, Taormina, Neapel, Capri, Rom, Venedig og Milano ventede. Endnu var der 10 dage tilbage af sommerferien. J. Skelbæk

Det er slet ikke dyrt!

Hvis De efter at have læst Skelbæks artikel har fået lyst til at gøre en lignende tur næste sommer, kan vi fortælle dem, at det slet ikke er så dyrt.

Her er Skelbæks regnskab for turen:

København—Marsailles	ca. kr. 210,—
Marsailles—Tunis	„ „ 60,—
Befordringsudgifter i Tunis..	„ „ 80,—
Kost og logi i Tunis	„ „ 200,—
Diverse udgifter i Tunis	„ „ 150,—
Tunis—Palermo	„ „ 100,—
Palermo—København	„ „ 250,—
Kost og logi i Italien	„ „ 250,—
Diverse udgifter i Italien ..	„ „ 150,—
ialt ca. kr. 1.450,—	

CHEFFENS

røgt og pleje

Har De en chef?

Selvfølgelig har De det, har De ikke en på arbejdspladsen, så har De en derhjemme, måske er De så heldig at have en begge steder, og De ser det som Deres opgave at opretholde et henholdsvis harmonisk og hormonisk forhold til Deres overordnede, hvoraf den ene bestemmer, hvormange penge De skal tjene, og den anden, hvad De skal bruge pengene til.

Det ligger udenfor vor kompetence at give anvisninger på, hvorledes De skal behandle chefen for Deres private affærer, her må man handle pr. intuition — og så bagefter erkende overfor sig selv, at sådan skulle man nok ikke ha' gjort. Drejer det sig derimod om chefen på arbejdspladsen, er der visse regler for omgangsformen, som man altid gør klogt i at følge, hvis man ønsker at stå på en god fod med the boss.

Hvor tit ser man ikke vanrøgtede chefer. Mavesure, despotiske chefer fremkommer ofte på grund af dårlig fordøjelse, men lige så tit som følge af forkert behandling. Ligesom pottplanterne i vindueskarmen kræver chefen en omsorgsfuld pasning for ret at kunne folde sig ud, den grimme kaktus kan under de rette hænder pleje sætte de skønneste blomster, og det sure løg blir til en pragtfuld hyacint.

Man bør først og fremmest søge at hjælpe chefen til at opnå større selvtillid. Er chefen f. eks. en dag tilfældigvis i godt humør og fyrer en af sine forfærdelige brandere af, da maa De ikke vise noget tegn på genkendelse, eller med et forpint udtryk i øjnene demonstrere det, som Huxley så træffende kalder „smilets anatomi“, nej, De skal bryde ud i en befriende latter, der lader ham forstå, at nu har han igen overgået sig selv.

Hvis chefen undtagelsesvis giver møde ved kontortidens begyndelse, stiller sig op med uret i hånden og uddeler rølfer til de

ulykkelige, der kommer for sent, så skal De ikke komme krybende forbi ham, når De en halv times tid senere intetanende arriverer, men tilråbe ham et frejdigt „hello, boss!“, og med glade arbejdsivrige skridt trampe forbi ham.

Allerbedst er det, om man kan lokke ham hjem til sig, ganske improviseret naturligvis, hvor vor yndlingshustru, der netop i dag er blevet fikset op hos damefrisørinden, i al hast sammensætter en lille middag, bestående af hummer, kyllinger og romfromage, og medens man bagefter sætter whiskyflasken på bordet, fortæller man, hvor svært det er at få det til at løbe rundt, nu hvor børnene er i voksealderen. Har man ikke børn nok, må man låne hos naboen. Ens kone har naturligvis fået besked på at flirte kraftigt med monstrumet.

Dette ville i første række betyde, at chefen, i sin overbevisning om sit fortrinlige personales ansvarsbevidsthed, i langt højere grad end hidtil ville holde sig borte fra kontoret, og derved undlade at sinke arbejdet med sin utidige indblanding, og efterhånden skulle man kunne nå dertil, at han kun viste sig for personalet på visse fastsatte audiensdage, samt når der skulle uddeles gratialer o. l.

Chefen er med til at gi' Deres liv indhold.

Tænk på, hvor mange gange De har været morsom på hans bekostning, og hvor tit De hjemme har brugt hans ublu udnyttelse af Deres arbejdskraft som påskud, når De skulle i kegleklubben.

De skylder Deres chef — og Deres fremtid — at pusle om ham, begynd allerede i morgen at tage ham under behandling efter de her skitserede retningslinier, og De vil se, hvordan han forandrer sig, han blir næsten ikke til at kende igen — muligvis vil De i løbet af kort tid få en helt ny chef!

Det danske hold

Stockholm-turen

Fabrikens fodboldhold startede konditionstræningen allerede i februar, og man kunne nu hver fredag aften se en lille flok, godt indpakket i træningstøj, med aviser på ryg og mave — løbe ud fra fabriken og ned til stranden, hvor gymnastiken skulle foregå. Blandt disse energiske mennesker var der også nogle fra „gården“, som var gået i træning med henblik på PAP's fodboldtur til Stockholm.

Da vi begyndte på boldtræningen, var vi fra PAP så mange, at vi var optimister med hensyn til holdet, — humøret steg yderligere, da vi fik tilladelse til at benytte spillere fra fabriken, og for at gøre det fuldkomment, begyndte Skov at træne, da der manglede 8 dage. Det kunne slet ikke være bedre, nu skulle svenskerne have tæv, og det ovenikøbet i Stockholm. (Ak ja!)

Vi manglede nu kun at udtage de heldige, der skulle med, dette var nu også det sværeste, fordi vi havde så mange at tage af, men vi enedes omsider om følgende fra PAP:

Jørgen Johansen, Per Bjørnholt, Erik Skov, Axel Søeborg, Rolf Carlsson, Børge Andersen, Jørgen Skelbæk, Bent Clemensen, Børge Petersen, Ole Petersen og Svend Madsen.

Fra fabriken blev det følgende:

Børge Søborg Rasmussen, Henning Knudsen (generalen), og Knud Johansen (Esbjerg).

Holdet skulle først endelig sættes senere. Selve turen startede fredag den 8. juni kl. 15.00 med en lille sammenkomst i markedenderiet, hvor de 14 heldige og holdets leder, Herm. Kristiansen, mødtes til en kop

kaffe. Her fik vi vor første forskrækkelse, da Carlsson endnu ikke havde vist sig i fir-maet, skønt vi af hans foresatte havde fået meddelelse om, at han var bevilligt orlov. Mødet skulle imidlertid afvikles hurtigt, så vi måtte begynde uden ham, og så håbe, at han dukkede op, inden båden sejlede. Efter at holdet var meddelt, det blev Jørgen Johansen, Knudsen, Bjørnholt, Skov, Axel Søborg, Carlsson, Andersen, Skelbæk, Børge Søborg, Knud Johansen og Clemensen, blev Søborg valgt til anfører for holdet. Da Kristiansen skulle til at slutte mødet, dukkede Carlsson op, så alt var fryd og glæde.

Alle mand mødte i god tid i Havnegade. Da vi kom om bord, var der kun pladser på dækket, så vi fik en ekstra lejlighed til at vinke farvel til „Industrigården“. Da vi kom i land i Malmø, bemærkede vi, at „Mignon“ kun kunne tale svensk, han påstod ihvert-fald, at det var svensk. Det gjaldt nu om at komme hurtigt igennem tolden, så vi kunne nå at købe bananer på banegården, inden turen gik videre. Vor vidtberøjste målmand vidste selvfølgelig også, hvordan denne sag skulle ordnes, Kristiansen skulle bare gå over til „overtullemanden“ og fortælle ham, at han, Kristiansen altså, var leder af et dansk fodboldhold, der skulle til Stockholm, og at sovevognen kun ventede på os. Kristiansen prøvede fidusen, tullemanden bad os gå hen i et hjørne og vente der, så skulle han nok ordne det for os. Det gjorde vi, jeg mener ventede, man kom først i tanke om os, da næsten alle var ekspederet. Da vi alle var lykkeligt igennem tolden, var bananerne selvfølgelig udsolgt, så vi måtte nøjes med appelsiner og dadler. Knap en time efter, at vi var startet fra Malmø, var alle krøbet til køjs, der blev selvfølgelig hvisket lidt i kupeerne, men det varede nu ikke længe, det var ligesom vi alle var klare over, at morgendagen ville blive anstrengende nok.

På enkelte undtagelser nær viste det sig, at hele holdet var morgenmænd, klokken var ikke meget over 6.30, da den første var oppe, og så varede det ikke længe, før der kom flere til, nogle beundrede den svenske natur, medens andre lugtede morgenkaffe og begyndte at søge efter den i toget. På vores vandring gennem toget fandt vi en tom l. kl. kupé, den okkuperede vi, og da kaffekonen befandt sig i nærheden, bestilte „Mignon“, som jo mestrede sproget, kaffe og „fättbasser“. Da morgenmaden var for-tæret, overlod vi kupéen og kaffen til næste hold, og begav os ud for at nyde det smukke svenske landskab, men hvor længe var „Adam i Paris“, pludselig blev kaffeselska-bet patriotisk og begyndte at synge, først

fædrelandssange, derefter sange af mindre lødige kvalitet.

Endelig rullede vi ind på Stockholm ba-negård, hvor Anders Berg og Rosén var mødt op for at tage imod, og så gik det til Gävlegatan. — det er her PHILIPS bor. Det norske hold er allerede kommet, vi får lige hilst på gamle bekendte, så skal vi ind til morgenmad i PHILIPS kantine. Ef-ter morgenmaden var der rundgang i PHILIPS-bygningen. Da rundgangen var slut, blev der tid til at komme i banken og veksle penge, så vi kunne købe nogle af de eftertragtede bananer, — så holdt der en stor bus foran indgangen, vi skulle på en sight-seeing i Stockholm og skulle slutte på Bosøen, hvor vi skulle bo, medens vi var i Stockholm. Lige et par ord om Bosøen. Sve-rige har for nogle af de mange tipsmillioner anlagt nogle idrætsanlæg rundt om i landet, og af alle disse anlæg er Bosøen det berøm-teste, det er her, det svenske olympiadehold lå i træningslejr før olympiaden i 1948, ligesom det benyttet til uddannelse af in-struktører i alle idrætsgrene.

Det blev en herlig tur gennem Stockholm, som vi fik set i strålende sol. Da vi kørte over på Lidingø, hvor Bosøen ligger, kig-gede vi ekstra godt, for vi var spændte på at se, hvor vi skulle bo, og hvordan banen så ud. Lige med eet så vi et skilt, hvorpå der stod Bosøen, og lige ved skiltet lå der en fodboldbane, som man ovenikøbet var

Rationaliseringsspøg

Da et stort New York forsikrings-selskab skulle flytte til en nyopført bygning, gik der blandt personalet en mængde rygter om, at der var indbygget kameraer, der ved infrarøde stråler kunne fotografere enhver ansat, som forlod bygningen i arbejdstiden.

En personaledelegation opsøgte le-delsen og foreholdt den disse rygter. Direktionen trak sig tilbage for at ud-stede en erklæring, som forbløffede den samlede stab.

Den indeholdt ingen benægtelse af installerede kontrolforanstaltninger, men erklærede, „at en elektrisk styret arm vil bevæge sig ud fra dørkarmen, gribe synderen, gi' ham et let slag bagi og sende ham tilbage til bygningen“.

ved at vande, til ære for Skovs dårlige ben. Ak — nej, bussen kørte videre, men alle havde set, at der var rigtigt „menneskegræs“ på banen, så vi havde de bedste forhåbninger. Derfor blev skuffelsen så meget større, da vi kom ned på Bosøen og så banen, der mest af alt fik os til at mindes Aakjærs — Jens Vejmand, særlig ærgerlig var Børge Søborg Rasmussen, der for første gang i sit liv skulle spille med knopper i sine støvler. Vi havde fået en hold med i bussen og skulle selvfølgelig lige prøve banen, såsnart vi kom ud af bussen. Det viste sig, at nok var der skærver på banen, men den var „nyrevet“, og den var plan. Så det skulle nok gå alligevel.

Nordmændene skulle bo i hovedbygningen, og vi i et annex nede ved søen, her boede også det tyrkiske fodboldlandshold, der næste dag skulle møde Sverige på Råsunda. Der var lige tid til at se på omgivelserne, før vi skulle op til frokost. Da denne var vel overstået, skulle der hviles en time, havde Kristiansen beordret, og der blev hvilet, selvom det var noget distraherende, at generalen gnaskede bananer i sig henne i sengen, og at „Mignon“ absolut skulle fortælle historier inde i det andet rum, når man ikke kunne høre, hvad han fortalte.

Vi klædte om på vore værelser og drog i samlet flok ned til banen. Kampen begyndte ret godt for os, vi havde de første angreb på nordmændenes mål, og efter et kvarters spil fik vi et ret ufarligt angreb igang, holden gik til den norske målmand, der ikke rigtigt fik fat i den, den sprang ud på banen, hvor „Esbjerg“ kom til, han fik den trampet ind, efter et godt og energisk arbejde. Vi førte 1—0, men så kom Norge, de spillede virkelig pænt og under et stærkt norsk pres, headede deres centerforward mod mål — holden havde den rigtige retning mod trekanten, men med det sorte af neglene fik Johansen rettet den af, så den ramte underkanten af overliggeren, og generalen kom på tværs og fik sparket væk. Nordmændene appellerede for mål, de påstod, at bolden var på den forkerte side af målstregen, inden den ramte overliggeren, dette var ret usandsynligt, fordi bolden sprang ud midt i målfeltet. Hvis den havde været over stregen, ville den, når den ramte stangen, være gået lige ind i nettet. Dommeren kunne intet se, og lod derfor spillet gå videre, og vi slap med skrækken.

I anden halvleg fortsatte nordmændene med at presse, og vi var faktisk lidt på halen, en gang er den norske centerforward kommet fri, Johansen gik ud mod ham, og

nordmanden skød i det rigtige øjeblik, — bolden gik forbi vor målmand, men han kaster sig lynhurtigt bagover og får tag i bolden. Skelbæk forstuede sin fod og måtte gå ud. Mignon blev venstre wing og Clemensen blev inner wing. Clemensen demonstrerede, at han også kunne spille denne plads og fandt Børge Søborg Rasmussen med en herlig aflevering — Børge kvitterer for opmærksomheden ved at gå lige mod mål og score sikkert. Selvom vi nu havde føringen med 2—0, gav nordmændene ikke op, men gav stadig Jørgen Johansen lejlighed til at vise sit talent; selv fik vi igen tag på spillet og havde flere gode chancer — Børge Søborg Rasmussen fik igen en god aflevering fra Clemensen, men skuddet gik lige udenom målstolpen.

Morgenidyl ved Bosøen

Endelig blæste dommeren kampen af, og vi havde vundet med 2—0, og nu var halvvejen til pokalen nået, og selvom nordmændene i perioder havde vist virkeligt fint spil, var vi godt tilfredse med vor indsats, alle havde kæmpet godt, det eneste skår i glæden var, at Skov og Skelbæk antagelig ikke kunne spille næste dag.

Skov havde gået med betændelse i foden i nogle dage, men ikke regnet det for noget, men den hårde bane havde forværret foden, trods et tykt lag vat i støvlen. Bekymringerne for morgendagen lagde vi til side, for vi skulle ud at se Stockholm om aftenen, der var til fri disposition.

Vi skulle spise til middag på Margarethaskolan, og selvom vi havde et kort at gå efter, havde vi noget besvær med at finde frem.

Da vi havde spist, skulle spørgsmålet „hvor skal vi hen“ løses. Diskussionen drejede sig om det svenske tivoli og Kungsgatan. Kristiansen afgjorde sagen og bestemte, at så gik vi i tivoli via Kungsgatan. Vi fandt ikke, at dette tivoli overgik det københavnske, og nogle ville hellere i biografen. Der blev så bestemt et fast mødested, her skulle alle møde kl. 23. Da stedet var bestemt, blev mange pludselig væk for Kristiansen, men alle uden undtagelse var ved mødestedet præcis kl. 23, en virkelig fin præstation. De af os, der havde råd dertil, kørte i bil til Bosøen, medens de andre tog sporvognen. Et par timer efter, at vi var kommet hjem, vækkedes vi af støj nede på trappen, — først nu ser vi, at vi mangler to af vore spillere, vi kan høre, at det er dem, der er på trappen, men hvad laver de. Lidt efter kom en ældre damecykel til syne sammen med de to savnede, der strålede som små sole over veludført arbejde.

De to håbefulde unge mennesker havde, da de var på vej på gåben, mødt to unge damer, der slæbte på en tung kuffert; sådan noget kan man jo ikke se på, når man hedder Bjørnholt og Clemensen, så de tilbød deres assistance og sørgede for, at kufferten kom til sit bestemmelsessted. Som tak for denne tjeneste tilbød damerne, at låne dem deres cykel, de beklagede, at de kun havde een, men een var bedre end ingen, så tilbudet blev modtaget med tak. Cyklen blev parkeret først ved fodenden af sengen, men da man ikke ønskede, at Kristiansen skulle falde over den, hvis han skulle finde på at inspicere stuen, flyttede vi den ud på verandaen. Vi fik cyklebetvingerne lagt i seng og håbede nu på nattero, men det varede kun kort. Skov havde nu så ondt i sin fod, at han mente, at det var bedre, at han kom på hospitalet, så Kristiansen måtte op af sengen og med ud på køretur. Endelig blev der ro på stuerne.

Søndag formiddag var der arrangeret et atletikstævne mellem Norge og Sverige. Bjørnholt deltog i 100 m løb, men blev ikke placeret, det skyldtes sikkert, at han løb på bare fødder og hans konkurrenter i pigsko. I svømmehallen gav Ole Pedersen og Mignon opvisning i udspring fra 1 meter vippen. Mignon vandt, hans plask var de største. Inden frokost nåede vi også at spille lidt basket-ball; efter maden skulle vi hvile, for allerede kl. 14 skulle vi spille mod Sverige. Mignon og Ole Pedersen skulle spille med i stedet for Skelbæk og Skov, således at Ole Pedersen spillede back, Knudsen højre half, Mignon blev højre wing og Børge Andersen venstre.

Vi begyndte godt og havde flere gode opløb, på et af disse blev Børge Søborg nedlagt lidt vel hårdt at to Svenskere, dommeren fløjtede omgående og pegede på straffesparkspletten. Denne kæmpechance måtte ikke misbruges, anføreren satte Jørgen Johansen til at skyde, fordi samme Johansen på vejen til Stockholm fortalte, hvor let det er at score på straffespark. Dommeren og Johansen var lidt uenige om, hvor bolden skulle ligge, dommeren fik sin vilje, og Johansen gik til bolden og hamrer den udenom, — det var ærgerligt, men Johansen forklarer, at det var, fordi bolden lå i et hul, der var godt nok et hul ved straffesparkspletten, da vi efter kampen var henne at kigge, men det så nu noget nysparket ud, det hul. Det brændte straffespark gav svenskerne samling på tropperne, og de spillede nu meget stærkt og scorede to mål i løbet af ti minutter, og inden halvlegen var slut, nåede de op på 3—0. I pausen hang vi jo noget med hovederne, men der var enighed om, at i anden halvleg skulle svenskerne ikke have tre mål, — det fik de heller ikke, men efter chancerne kunne det godt være blevet til både tre og fire i stedet for det ene, de scorede midt i halvlegen. Vi havde kun enkelte opløb i denne halvleg, og de blev trævlet op af det sikkert spillende svenske forsvar. Bjørnholt, der ligesom i kampen mod Norge var vor bedste mand, havde vort eneste rigtig farlige skud, — det gav kun et hjørnespark.

4—0 til svenskerne, det var bittert, nu skulle vi vinde 3. halvleg om aftenen, den sag var sikker. Da vi kom op i badet, blev Carlsson dårlig, det var vist den stærke sol, han ikke kunne tåle, så han måtte i seng et par timer inden festen.

Da vi stod og ventede på bussen, der skulle køre os ind til restauranten, hvor festen skulle holdes, scorede Mignon dagens „sekser“. Vi stod og beundrede en hurtigbåd ude på søen, da een af de svenske ledere henvender sig til vor svensktalende landsmand med ordene „hur tycker Ni om förlägningen?“, hvortil Mignon med en flot armbevægelse svarede „ja, den har påhængsmotor“. Den påhængsmotor forfulgte ham resten af aftenen.

Under middagen havde vore ledere deres egen lille „landskamp“, jeg tænker på talerne, selvom Kristiansen boltrede sig i den charmerende stil, der er kendt fra generalforsamlingerne, tror jeg nok, at Lippestad fra Norge blev vinder. Lippestad udbragte en skål for alle de kolleger, der måtte blive hjemme, enten fordi de ikke var dygtige nok på idrætsbanen, eller fordi de ikke

havde spidse albuer nok til at blive leder på holdet.

Så lød Johansens fuldtonende bas, 3. halvleg var igang, „skorstensfejeren“ tog kegler, den måtte gives da capo et par gange, inden vi kunne gå videre i repertoireet. Da vi var trætte af at synge, blev lokalet ryddet, nu skulle der danses. Selv Skov med sin dårlige fod (i hvid tennissko) måtte ud at træde dansen. Maj-Britt var nu også yndig. Det blev altfor hurtigt slut, og efter en lille uoverensstemmelse med droskechaufføren kørte vi hjem til Bosøen. Natten eller rettere morgenen var usædvanlig smuk, og søen lå helt spejlblank, så nogle ville meget hellere ud at sejle end i seng. Bådene blev hurtigt bemandede og stak ud på søen, kun en „dobbelt-sculler“ med Børgerne, Søborg og Andersen havde usædvanligt meget besvær med at komme ud til trods for, at der var plads nok til, at en almindelig fiskekutter kunne komme igennem. Til gengæld satte d'herrer ny rekord i, på mindst mulig tid, at skovle mest muligt vand indenbords.

Mandag morgen var der stort mandefald til morgenmaden, enten det nu skyldtes gårsdagens begivenheder eller bare det, at det regnede, og formiddagen var fri. Kristiansen og Andersen skulle til møde hos PHILIPS kl. 10, så de måtte op, mødet varede en times tid, og da de kom til Bosøen igen, viste det sig, at næsten alle danske var taget fra Bosøen. Nordmændene, der skulle skyde med svenskerne, manglede en mand og spurgte, om ikke en os kunne hjælpe dem. Mignon stillede sig beredvilligt til rådighed for det norske hold. Vi andre gik ud for at handle, Kristiansen skulle købe en dug til fruene og bad et par af os om at være ham behjælpelig hermed. Han havde fået en bestemt forretning anbefalet, og vi tog derhen, og vi så på dugene, men der var ingen af de færdige dugene, der var fine nok, så så vi på stof, damen kom først med noget rød- og hvidternet, som vi andre syntes var det helt rigtige — men nej, da det ikke gik hurtigt nok med at bære frem, lagde Kristiansen hatten og hjalp til, snart klatrede han som en anden Tarzan oppe på de øverste hylder og snart nede under disken. Da så alt, hvad der kunne anvendes til duger var taget frem, bestemte han sig for den rød- og hvidternede. Damen åndede lettet op, men det var lidt for tidligt, nu prøvede Kristiansen, om han ikke kunne betale med danske penge. Damen, der nu ventede det værste, skyndte sig at hente assistance —, den gik heller ikke, men Kristiansen gav ikke op, han gik igang med at finde fejl i stoffet; der var ingen, så han

måtte betale den fulde pris og det i svensk mønt.

Kampen Sverige—Norge begyndte godt, set fra et dansk synspunkt, — Norge scorede meget hurtigt, og det bragte nogen forvirring i det svenske forsvar, men så fik svenskerne to hurtige mål, og så var svenskerne ovenpå igen. Det betyder ikke, at nordmændene var spillet ned, det var de absolut ikke, de spillede pænt, men svenskerne var de stærkeste, og de scorede endnu en gang, så sejren blev på 3—1. Herefter var Sverige overlegen vinder af turneringen med to vundne kampe og en score på 7 mål mod 1.

Efter kampen blev vi kørt ind til PHILIPS, hvor der var middag for spillerne samt vinderne i søndagens atletikkonkurrence. Der var endvidere udsat en præmie til den bedste af samtlige fodboldspillere, denne præmie gik til Bjørnholt, som i begge vore kampe havde spillet aldeles fortrinligt. Da vi var færdige med middagen, havde vi et par timer inden toget gik, så vi startede 4. halvleg, denne vandt vi lige så sikkert som 3. dagen i forvejen. Inden vi drog til banegården, havde svenskerne lært de fleste af vore „åndelige“ sange.

Vi blev fulgt til toget af svenskerne, og lige inden vi kørte, gav vi svenskerne et rørende hurra, som tak for de gode dage. Da toget kørte, kvitterede vore svenske venner med at synge „skorstensfejeren“ for os på rigtig dansk.

Der gik ikke mange halve timer, før hele holdet sov sødeligt, måske lige bortset fra Bjørnholt, der i søvne spillede kampen med svenskerne om, med det resultat, at han drattede ud af køjen. I Malmø måtte vi næsten bruge voldelige midler for at få Clemme og Mads ud af køjerne.

Bortset fra Børge Andersen, som fik et grimt stempel i sit pas på grund af en dåse ananas, slap alle lykkeligt gennem tolden. På hånden chokerede vi tjeneren ved at forlange mælk i stedet for øl til morgenmaden.

Da vi atter kunne se „Industrigården“, samlede vi vor bagage sammen, for vi skulle hurtigt fra borde, vi skulle hjem med kufferterne, inden vi skulle ud og hånes for de 4—0.

Og så var fodfoldturen til Stockholm slut, det var en herlig tur, med et enestående godt kammeratskab og sammenhold, og med den helt rigtige leder, — han snød os kun een gang, men det til gengæld også alvorligt, — Hermann havde lovet at lade sig fotografere til PAP-æskan i fodboldtøj, men nægtede det i sidste øjeblik. B. A.

INTELLIGENSPRØVE!

*Hvis De kan svare bekræftende på mere end 8 af nedenstående
15 spørgsmål, er De mere end middelmådigt begavet*

VED DE?

- 1) at vi indtil nu kun er et fåtal, som har „opdaget“ skydesporten?
- 2) at skydning ikke har spor med de lavere instinkter at gøre, men overalt anerkendes som en sport, der udvikler koncentrationsevnen, beroliger nerverne og giver sin udøver lejlighed til i smukke omgivelser med sol og vind og frisk luft på en sund og fornøjelig måde at konkurrere med sig selv og andre?
- 3) at skydning, hvad enten det nu er med riffel, som vi af praktiske grunde koncentrerer os om, eller med bue og pil, er een af de få sportsgrene, hvor målet for den perfekte ydelse på forhånd er givet og ved hvert skud er direkte i sigte, nemlig pletten?
- 4) at denne sport kan dyrkes og bliver dyrket i stort omfang af det svage køn, som i mange tilfælde viser sig at være manden overlegen også på dette punkt?
- 5) at vi hver onsdag i sommerens løb i direkte tilslutning til arbejdstidens ophør har tilbragt spændende og fornøjelige timer på skydebanerne på Artillerivej, og at vi i den kommende vintersæson forhåbentlig kan regne med, formentlig om torsdagen, at fortsætte skydningen med salonriffel på 15 meter bane i Fa. E. Sommers lokaler, som jo ligger lige her ved siden af?
- 6) at koncernens muligheder for at hævde sig i den indbyrdes firmakonkurrence, som vi som medlem af H.K.B.U. deltager i, er ubegrænsede, men at vi mangler netop *Deres* deltagelse og den inspiration, den kan give?
- 7) at De — foruden de præmier som H.K.B.U. udsætter for de gode præstationer — har chancer for at erhverve de trofæer, som vore firmaer selv udsætter i intern konkurrence?
- 8) at det eneste udstyr, der forlanges af Dem til udøvelse af skydesporten, er givet os alle i vuggegave, nemlig et sikkert øje, en rolig hånd, selvbeherskelse, selvkontrol og selvtillid, og at eventuelle defekter i disse ting hos Dem skyldes manglende vedligeholdelse gennem udøvelsen af denne sport?
- 9) at udgifterne hertil er let overkommelige (5—10 kr. pr. måned)?
- 10) at man altid har tid til det, man har lyst til, og at vi garanterer for, at lysten kommer, hvis De ikke har den allerede?
- 11) at der intet som helst farligt er i udøvelsen, når man blot overholder få ganske elementære forsigtighedsregler?
- 12) at vi har kompetente og villige deltagere, som gerne viser Dem tilrette, hvis De ikke har forsøgt Dem før?
- 13) at alder, statur og hårfarve er af aldeles underordnet betydning for Deres muligheder for at hævde Dem?
- 14) at S. Schou som formand for vort skytteudvalg vil give Dem alle ønskede oplysninger og gerne vil henvise Dem til de allerede deltagende skytter til opnåelse af eventuel manglende overbevisning?
- 15) at De går glip af noget godt, hvis De ikke melder Dem straks til S. Schou på værelse 328, telf. lokal 355?

Læs så det hele en gang til.

2500 blomster i een buket

Blandt de mange gaver, der strømmede ind til POPE i anledning af 25-ars jubilæet den 1. juli fandtes denne originale blomsterdekoration. Den var lavet af 1300 røde og hvide nelliker og 1200 kornblomster.

Ansvarshavende redaktør: Herm. Kristiansen. I redaktionen: B. Jønsson, Rud Jeppesen.
Sportsmedarbejder: Børge Andersen. — Fabrikens repræsentant i redaktionen: H. Hansen.